

Проф. д-р Марија Емилија Кукубајска

НА УНИВЕРЗИТЕТОТ ВО САЛЦБУРГ, ЗА МАКЕДОНСКИТЕ И СВЕТСКИТЕ
КАРНЕВАЛСКИ МАСКИ И СИМБОЛИ

Културолошка и книжевна компаративна анализа на маската, од архетипските до нео-паганските симболи и виртуелната реалност, беа тема на презентација од македонскиот проф. од Универзитетот Гоце Делчев Штип, Марија Емилија Кукубајска која предизвика посебен интерес и поради видео проекцијата на сегменти од македонските карневали во Вевчани и Струмица, 2015. За студентите по докторски студии од повеќе универзитети во Европа, на конференцијата при Катедрата за англистика и американистика и *Kulturelle Dynamiken*, раководена од Prof. Dr. Sabine Coelsch-Foissner, д-р Кукубајска го толкуваше и својот постер на маски со актуелен, секуларен, религиозен, уметнички, профаниран и идеолошки наратив.

Професорките Сабине Келш Фојснер и Марија Емилија Кукубајска, дискутираат за модните дизајни како своевидни маски на естетиката

Адаптирани извадоци

Во неповторливите убавини на плантетата земја, колку се провлекува маската како повторлива камуфлажа, fake news, и дали маската се наметнува како неизбежен привид на реалноста? Каде почнува маската со лажно реални пораки, а каде, и дали се разобличува, актуелизира реалноста? До каде една карикатура, креатура, го маскира реалниот идентитет, го проектира скриениот ентитет, заплашува со несигурност, непредвидливост, заблуда, или има разрешување и демаскирање на вистинското зло и лажното добро, за доброто да се гледа добро, без конфузија, а злото да се препознава како зло, со маска или без неа. И револтот, радоста, жалоста, задоволството, гневот или восхитот – да имаат човечно оправдување *да се или да не се оперативни* во активирање на совеста и свеста, лична или колективна. Тоа прашање води и до Шекспировото:

да се биде или не

- идентитетско прашање кое продолжува и до оспоруваната и до релативизирана

„реалност“ од пост-модерните и транс-хуманистичките равизии, преку биоетиката на промени по избор и ситуации. Дали стравот преку маската контролира или ослободува, спречува страдања или индоктринира кризи без менаџирање, трагедии без решенија? Колку маската промовира лажен етос, лудост кај

аватари

без одговорност, убиствени лидери?

Пред неполни 100 години, еден од Западните комунисти, рускиот еврејскиот атеист Михаил Бахтин, ги истражува паралелите помеѓу функцијата на Болшевиизмот како неминовно маскирање на социо-политички идентитети, идеи, и идеологии. Го разгледува како архетипска, повторлива функција на маската во реиницијација на моќта за борби и револуции, за победа и прослава на човекоцентричниот секуларизам наспроти религијата. И во предисториски, како и во средновековни и ренесансни карневали и балови под маски, народот, како и од тој народ произлезената, себенаметна, т.н. „елита“ – користат сопствени паравани зад кои кријат забранети страсти, репресии, злодела или агресивно спроведувани промени. Современите истражувања на културата на маската бараат врски помеѓу ретро-интересот за минатото, што е парадокс на нивните анти-исторични, пост-исторични, пост-религиозни, пост-хуманистички цели.

Набљудувајќи ги набљудувањата, може да се идентификува и Сталиновата комунистичка ера, и културната револуција на Мао Це Тунг, и Хитлеровиот социјалистички геноцид – како радикално варварска, неодржлива реалност фабрикувана за создавање на светски брутални промени наметнати најнапред преку Ленин-Сталин агендата, која во најголем процент (75%) е болшевистичко конструкт на еврејски активисти низ Европа. Катастрофи, чистки и погроми на таа револуција се подготвувани од Западна Европа, преку Париската комуна до Франкфуртската школа, преку Англија, Фабијанското друштво и неговите отворено/затворени секции за промена на светските општествени уредувања. И Маркс и Енгелс го наоѓаат своето маскирано засолниште во Лондон. Од либерална перспектива, целите на граѓанските немири и револуциите се организирани промени во чиј хаос треба да се деконструираат општествените поредоци, преку пропаганда која е дезинформирање, маски за правда, слобода и еднаквост, идеологија за *културата-на-масите, народот*, а суштински усмерена против народот.

Толкувањата за *културата на маската* се противречни во своите за-и-против комунистички, а подоцна од нив произлезените глобалистички одбрани-и-напади на нескротената бунтовност во човековата (не)цивилизирана природа. И кај стариот Бахтин и кај поновиот левичар марксист-глобалист Ноам Чомски, информација и дезинформација се манифестација на маската за лажирање на интересите. Кој ја

нарачува и одредува за релевантна таа маска, за
точен или неточен премерувач и промотор на пораките,
 дали таа крие во себе апсолутистички и авторитарни одлики на тоталитаризам и
 тиранија, дали тие идеологии се за повисокото добро, независно дале се
западни
 или не? Предодредена да функционира како карневалска пародија и гротескна
 имитација на вистината за слобода, либерализам и човекови права - симболиката на
 маската Бахтин ја смета за оправдан параван изграден од илузии на револуционерите.
 Тој го спроведува револуционерниот идеализам до степен на утопизам, за што и самиот
 постанува плен, но како большевистички идеолошки пропагатор сепак ја прифаќа
 функцијата на маската како неопходен бунт против општествениот поредок кој не им
 одговара на новите сили, и затоа се крева против постоечките состојби. Тие состојби
 требало да бидат разбиени од
слободните радикали
 , со претенциозно пропагираната маска дека се стари, стагнантни, а не
стабилни,
 конзервирани во ред и мир. Бахтин ја препознава противречноста во тоа, но сепак ја
 оправдува револуцијата, и како отворен и како маскиран, бескомпромисен отпор против
 „другиот“ кој не ја споделува твојата идеологија. Мирнодобската еволуцијата не е опција
 за радикалната хазарска левица, иако таа уште тогаш го користи Дарвин за своја
 релевантна маска. Левицата на западна Европа си го прилагодува новиот научен став
 дека од предисториски до комунистички идеи маскирањето било неопходно средство за
 заштита и безбедност, параван и одбрана од реакции, акции и реперкусии, во разни
 стадиуми (хронотопии), на човековата борба за власт. (Bakhtin, 1981; Hirschkop, 1999)

Теориите за маскираното, карневалското, ги идентификуваат маските како режирани и
 претенциозни инструменти за заведување преку лажна порака, комична или трагична,
 одржлива или фолирантска. Бахтин, како подоцна во Америка и еврејскиот комунист
 Саул Алински, гуру за Хилари Родам Клинтон, Барак Хусеин Обама и нивните
 глобализирани армии активисти за промени, ја брани потребата од маска особено за
 спротивставување на конзервативните сили и движења за заштита на стабилноста во
 традицијата. Левичарските идеолози на културата ја сметаат маската за неопходна
 фасада која носи актерски пораки, со цели кои не смее да се препознатливи за целните
 групи: консументите, жртвите. Улогата на *маската* перфидно се усовршува особено во
 радикално либералната забавна индустрија, филмска и дигитална, со нов вид фасади -
 виртуелни манифестации на конфузна саботажа. И тоталитарниот режим на Сталин
 интелектуално-револуционерно се оправдува себе си преку непомирливи подривања на
 поредокот, судири, до степен на ХИПН
отизирано

заложување и на сопствената слобода, што води и до прогонство на Бахтин во
 Казахстан. Некои негови следбеници подоцна признаваат дека токму тоа осознавање во
 суштина довело до свртување против сопствените убедувања, како Солжењицин што ја
 сфатил бестијалната маска на комунистичкиот хорор во своето прогонство, давајќи
 проценки на 100 милиони жртви на социјализмот, комунизмот, само во Русија, и уште

толку во Кина. Историјата ја повторуваат бескрупулозните, кои не изведуваат поуки од маските на неодржливост на револуциите што се свртуваат

живи да ги јадат

сопствените лидери и следбеници. Такви академски ставови

за и против маските за промени

продолжуваат и денес, но своите конфузни ставови ги кријат зад противречната дијалектика. Во нивната дијалектика актерите за промени неизбежно мора да користат маски за камуфлажа на револтот и насилната револуционерност, која треба да е пропагирана како прогресивност и хуманитарност, за да биде убедлива недоволно информираната, или дезинформирана свест на масите, граѓаните. Дали маската одсекогаш била фасада за „рушење-градење“ на цивилизациите? Дали актерите и агенсите за промени биле секогаш наместена, инсценирана илузија, која парадирала и диктира на сцените на светот како симбол на сокривана сила за преуредување на состојбите? Ако се прифати дека е така, тогаш се’ би било сведено на безизлезна демагогија, античовечна пропаганда, окултни филозофии на темната мисла, интриги, кабалистичко учење за постојано ново едноумие, оркестрирана контрола. Интересот за про-и-контра ставови за социјализам-комунизам-глобализам и за маските на револуционерните промени, можеби поинтензивно се актуелизира денес поради планетарната пандемија од лажни, маскирани ставови преку медиумскиот, државен, приватен, универзитетски или корпоративен театар.

Едни од мулти-идентитетските перципирања на маската во 21-от век се дека таа е неопходна да ја одржува својата трајно измамничка улога со која носи неред, пренесува

1. дифузира „и директни и прикривани потреби за фундаментални промени“, манифестирани не само преку вооружени конфликти, туку пред се’ преку масовни политички вмрежување (networking) или забави (entertainment); 2. маската одбива да прифати авторитети, освен на својот генератор, носителот на нетолерантен антагонизам. Во таа неинклузивност по секоја основа, радикалноста на маската помага во хаотичната цел: контрола и распад на жртвата (пр.: движењата

woke, metoo

и слични платеници за рушење на Американскиот идентитет: актерката Меган Маркл –уфрлена како Тројански коњ на глобалистите, за рушење на Англиската монархија и Англиканската црква); и 3. маската демонстрира и диктира себе-ослободувачки авторитет (LGBT борците, кои своите малцински права потоа ги изнасилуваат како мнозински

легалитет

за идентитетски промени).

Нехристијанските, анти-теистички, модерни и пост-постмодерни културолошко општествени salto mortale игри со слободата, се спроведувани преку маскирани егзекутори. И во средновековните и ренесансни бунтови и ликвидации на фигурите на моќта, во име на владеење на „другиот“, другата империја, другата религија, другиот

бог, и во пост-индустриската, информатичка ера. За такви побуни со анархични промени на историјата и реалоста, и самото воскреснување на Исус Христос било (а денес и се' повеќе се наметнува како) маска, игра, фалсификуван настан, непостоечки чин, митологија, неприфатлив за безбожните нови верници во анти-апсолутното, човеко-центричното преуредување на светот. Така, улогата на маската во 21 век попримува и нова патологија на новите луѓе-богови кои истражуваат како технолошки да постанат *вечни*, иако таа општествена патологија завршувала во Егзистенцијализмот на *црни дупки, апсурд, нихилизам, само-убиство*, во културата, литературата, во духот на човечноста.

„Предностите“ на маската денес особено се во тренд како „фактор за либерализирање“. (Arne-Thompson, 2002). Мобилноста на либерализирање на *идентитетот* на маската постанува толку ликвидна што протекува и низ државно и низ „невладино“ организирање за промени, низ виртуелни, бизарни *реалитети*

на нови анималистички, атакитички, канибалистични, карниворни, нео спиритуалистички перверзии на духот и телото, преку земни или вон планетарни ентитети креирани во лаборатории на научни, политички или воени подземја.

Христијанската етика има сопствен одговор на тоа, дека ентитетот на Бог никогаш не бил маска, ниту во библиско, ниту во фрескописно и музичко црковно наследство, ниту пак во народните улични поворки како средновековни просветителски процесии (изведби на христијански прикази, *morality and mystery plays*, и во западна Европа и во Православната црква). Од спротивната страна на фантазијата, Христијанската култура и во 21-от век, среде нетолерантната омраза на „либералите“, продолжува да се брани од нивните лажно маскирани борци за верски слободи, да не прифаќа технолошка диктатура на чипирање на човековиот органски идентитет кој треба да постане маска, ентитет на електронска клетка или биоолошка машина. Чипираните со тоа би постанале новомаскирани дискриминатори на „другите“, нечипираните морални и естетски бранители на вредностите во човечното. Христијанството сеуште е доминантна вера на планетата (2 милијарди), и кај други раси и етникуми, затоа, за борците за демонтирање на културите преку „Новиот светски поредок“, Христијанството е најамбициозна цел: негова деструкција, преку секој вид саботажа и фејк интерпретација на суштината на животот и светот (Ден Браун, Џ. К. Роулинг). Продолжува маската на агендите да шири сеопшта, анти-христијанска, транс-хумана трансформација.

Во историјата на културите, автори од Аристотел и Аристофан, до Езоп, Џон Милтон, Бен Џонсон, Шекспир, Лафонтен и Џорџ Орвел, метафорично го форматирале човековиот идентитет во басни - *животински маски*. Во културната и социјалната психологија животинската маска останала фолклорен стереотип во маскираните

карневали, какви дефилираат по светот и во Република Македонија, каде најпознати се оние во Струмица и Вевчани. Од маскираните карневали произлегуваат и прашањата: 1. дали човековото битие зад маскирањето крие исконски

страв

од негативни колективни, племенски, а подоцна и државно-партиски последици, или 2. во маската се кријат инстинкти за

спротивставување

на тој страв, за ослободување од него. И во животинската маска, и кога се чини дека служи за забава и задоволство, се крие своевиден дуалитет: скриен отпор и застрашувачки напад, болка и страдање колку и интрига и деструкција, убиства и војни.

За наративот на карневалите: видео материјал, Струмица и Вевчани, Р. Македонија; и предавање пред докторанди: истражувања на проф. Кукубајска, 2015

Секуларните наспроти Христијанските истражувачи се разијдуваат во толкување на *кам елеонската*

функција на маската. Нео-гностиците и „еретиците“ од минатите векови си приредувале

маскирани езотерични гозби на карнални, карневализирани, ритуализирани скривалишта, или отворени сцени и пазари. Тоа е функцијата на маската за деградација и исмевање на возвишеното, идиличното, божественото - уредено спрема *Мир на земјата и Божја волја меѓу луѓето*, стабилност и безбедност на единката и заедницата, наспроти оттуѓената, сокривана, маскирана „елита“. Слободата, спрема Христијанската етика, произлегува од потребата за отстранување на камелеонскиот, маѓиски хаос, измамата, неред, нерационалната, анти-разумна превласт на варварски, бестијални инстинкти. Тоа се огледа во деструктивноста на радикалните слободи и во Ренесансните маски на хуманост (Медичи, Борџи), и во класичните антитези на неморалното. Од деструктивните тези за (не)моралното и денес најмногу профитира либералната психа која по природа тежнее кон слободи без граници. Нејзиниот *забавен* Холивуд ја слави до манијакалност маската на слобода како незабрането царство на сетилата и сексуалната незаситност.

Нехристијанските теоретичари ја сметаат културата на Холивудската маска и како секојдневно барано, индустријализирано *телесно славење* пред се' на елементалните пориви за театрализирана глорификација и моќ на забавата. Концептот за владеење со „другиот“ преку најниските инстинкти, најсоодветно се совпаѓа со методите на радикално прогресивна агенда за *промени* преку психофизичка маска како замка за контрола на милијардите восприемачи на масовни илузии. Познато е дека и Фројд изјавува одмазда против западната, и тогаш нагласена анти-семитска култура, и апелира таквата моќ на забавата *да ја уништи душата на Западот преку секс и дрога*. Таквата тенденција ја споделуваат и други „теоретичари“ од неговото доба, а истата идеално дистопично се маскира и вклопува во драматично деструктивните промени извезувани од западот: забавата како „актер“ во политиката на светот, импрегнирана со секс како дрога, и дрога како субстанца на слава, пари и моќ, инстантно барана афирмација, енормни профити на забавувачите, финансиската берза, која е своевидна маска за експлоатација.

Се заокружува агендата проектирана од просветлената „илуминирана“ елита, за деструкција на постоечкото реално, трајно вредното, традицијата, фамилијата. Секуларните (NWO - New World Order) егзекутори на нова светска влада, го освојуваат и ова друго оружје во својата маскирана пропаганда и масивно вложуваат во своите актери (Epstein, Weinstein, Pizza Gate, Soros). Маските на добротворни финансиски фондови, фондации и грантови, нудат привилегии на *маскираните* актери и нивните промотори, произведуваат и добиваат милијарди долари од својата дегенеративна мисија маскирана како хуманитарна, како заслужена релаксација, ревитализација и фитнес на страстите за слободи и права. Маските на тајно или јавно проектирана

експлоатација и измама, ги развиваат и до само-измама своите убедувања дека стануваат посилни од

човечното

. Се случуваат и неминовни експлозии на тие маски, но

елитата

и понатаму лета со други Lolita Express возила кон острови и подземја на дегенерирани страсти, сметајќи се себе си за надисториска снага, *perpetuum mobile*, сметајќи ги сексот и дрогата како најмоќно средство за долговечна контрола и уништување на одредени консументи, како средства за уцена и закана. Моќта на маските разорно се шири против природните психо-физички законитости и рамнотежа во внатрешната и надворешна екологија на поединци и колективитети, наоѓајќи историски оправдувања во оживување на нови баханалии, сатурналии, нагони за опиеност и смрт (современи Саломе против Јовани, канибалистички геноцидни владетели против децата, девиците, против непријателот). Маските ја реafirмираат

нативистичката функцијата на стравот

, преку персонифицирање на заштитни тотеми, костими на монструми, Бафомети, симболи на сатански моќи демонстрирани и пред и во државни платформи на власта, во САД.

Примери за „владеење на стравот“ преку кој се создава неодлучност, парализа, демобилизираност, има и во маската на ликот на Хамлет, и во протагонистите во операта Паљачи која ќе се изведе на Велигденскиот музички фестивал во Салцбург, 2015. Психолошката, ментална маска на лудило, Хамлет ја става како заштитен план за одмазда против неправдата, криминалот и корумпираниот владетелски, (не)морален ред кој ја обземал и неговата фамилија. Стереотипот на злото, Сатаната во маска на змија, Џон Милтон го гледа како маска на револуција и побуната против Бог, како инструмент за спознајна казна против прифаќање на измамата – злочинот, рушителот на постоечката космичка и духовна хармонијата, ред, мир, безбедност и среќа во човековата средина. Овој генијален христијански писател од Англиската литература на 17. век го потсетува човештвото дека агенсот на злото постои за да се спротивставува на агенсот на доброто, за во таа борба против деструктивното, доброто да се усовршува и обезбедува приближување до близина совршеното, Создавачот, Бог. Милтон го предупредува човекот и дека она што е добро не треба да се менува со перфидност и насилство, зашто последицата е неминовно губење на духовното и материјално добро, на земниот рај (*Paradise lost*). Во овој книжевно-библиски и метафорично практичен пример, мајсторот на измамата, сатаната во лик на змија, ја применува маската за злоупотреба на човековата несовершена природа, и во неа - инстинктот за побуна, превласт и контрола, за слобода вон контрола, за акција против „сопственото добро“, за погубно лажно

просветлување. Во околности каде

слободата запаѓа во самоизмама, нејзините мајстори глумат дека ги создаваат и уживаат правата на слобода и среќа, на својот

нов свет

(пр.: Америка и ЕУ се дизајнирани како

нов рај

за планетарна благосостојба (1776 и 1957), но тие веќе покажуваат скриени знаци на само-измама. (Brandist, 2002)

Делата на надреализмот на С. Дали, или на Маѓесниот реализам на Г. Маркез, се примери на глобална препознатливост во која нивните дела содржат креатури со маски на изопаченост, продавани како *креативна слобода*. И двајцата уметници на 20от век, ја маскираат човековата загуба на реалноста, ја отфрлаат вистината за она што е органски здраво и нормално во историјата на митот, фантазијата и фактот, ја маскираат вистината за она што е стабилно и добро, а што девијантно, одвратно. Делириумот и декадентноста на “Les diners de Gala” или сексуалната и алкохоличарска опсесија на Аурелио Буендијас, се маски зад кои врие длабоката состојба на дегенеративни културолошки промени во кои не може а да не се губи идентитетот на естетското, разумното, хармонијата. Лажно позитивната пропаганда на Западната култура на хедонизам и деструктивни задоволства, продолжува да го напаѓа интегритетот на човековата душа, за човекот да се десензитира и манипулира како жив медиј кој доброволно се нуди за сексуална, педофилна експлоатација, за хипнотизирана евтаназија.

Маскираноста на *нездравото* во потребно, а психопатското во оправдано - намерно произведува критика вооружена со нова религиозна и расна, етничка, класна и родова омраза. Омразата, hatred ги брани своите потреби за жртви, и од нејзината масовна агресија се клонира нов вид тиранија против слободата да не се прифаќаат наметнатите промени, прво со рестрикции на разликите во мислење, потоа со цензура во образованието и медиумите, против критиката на тоталитарните маски и нивните владеачки цели.

Некогаш дури и Сталин апсолутистот, прелажан со уривањето на руската Монархија, почнал да ги забранувал маските како носители на анархија, и страв од се и секого. Но крајот на 20от и почетокот на 21от век, одново губи имунитет пред маските, попримува ново-стари својства и моќи на *New Age маските на демони претставени како светци* на Новото доба, како Принцови на светлината, Анунаки просветители, Нибиру посетители... Маските од нео-пагански параферналии и анти-Христијански костими, денес оперираат преку унапредени, легитимни паради на ослободување од религија (пред се од Христијанската), играјќи (twist) со испревртени правци. Се негува *слободата да се обожува злото* кое за атеистите е изедначено со *доброто, се* крева на оscarовски пиедестал секој бездушен ентитет, вклучувајќи ја и вештачката интелигенција и трансхуманистичките маски на борци за нивен прогрес, ред, мир и слобода. Кога филмските медиуми го лансираа sci-fi жаргонот од Војни на Свездите:

May the force be with you"

-

нека генеричката, сила биде со тебе,

заменувајќи го

Господ со тебе

, или *Rafakak Allah- ﷻ ﷻ*, тоа беше лансирање на новиот лексикон за маскирање на анти јудео-христијанските и муслимански вредности, Холивудска маска на атакување на Бог од светите книги на историјата. Во оваа фраза е нео-паганската порака „благослов“ - од оние кои се против благоста, милоста и добрината, а клетва за оние спротивставени на хејтерите, клетва „Силата на слободата да биде присилена да биде со или против тебе, зависно од теистичките или атеистички интерпретации. (Stam, 1989)

Најнеромантичниот Романтичен поет Перси Шели, и жена му, автор на „Франкенштајн“, можеби ќе доживеат екстаза денес кога би се нашле меѓу а-романтичните атеисти на новото доба кое Ничеовски слави во делириум: Господ умре, боговите создадени од човекот оживуваат, богови кои ние ги креираме од нашите гени со кои си играме генијалност. И во ваквиот процес на нетранзитoren транс на лажната „генијалност“ се маскира первертирана мимикрија за маскирање на прогресивноста која прво треба да е регресивна. Новите спиритуалисти обновуваат ретро Готски, окултни маски на анти-човечното, и интензивно основаат „Академии за студии на магијата“, за активирање на духовни војни на земјата, не само *војни на ѕвездите* (од Америка до Индија и Латинска Америка) како алтернативна, тајна но страшно моќна и убава реалност. Прогресот на 21 век, регресиван во релативизирана *светла темнина*,

и просветлување низ темни сили, нуди заштита од, и прогонство на исконскиот концепт за Добрина. Новиот човек на прогресот, Добрината цинично и саркастично ја исмева како застарена и неопходна да се погуби зад маските на *добротворноста*.

Добрината се казнува за неприфаќање на релативизираните маски на злото кои на масите им фрлаат контаминиранчи трошки, како римската маска со

panem et circense

. (Boer, 2007)

Она што е тренд на ИТ Информациите, едновременно е и бренд, маска за дезинформации. Ништо ново на Западот. Како пред повеќе од два века, кога англискиот поет В. Вордсфорд добива дезинформации за Француската револуција, оди да се бори за нејзините идеали (братство, единство, слобода), но открива а-рома(н)тичен вкус на крв и динамит во Парискиот комун(изам). Самиот демаскирајќи си ги тие идеали на лажно прогресивната револуција, поетот идеалист се враќа во Англија како неповратен реалист. Ослободен од револуционерната еуфорија, Вордсфорд почнува нов жанр, лирски балади за душевно здравје. (Brandist, 2002)

Аналогно на тоа е самосвесното де-брифрирање и на Џорџ Орвел кое го врши по сопствените сведоштва за тиранијата и тоталитаризмот на стариот и нов бренд на комунизмот. Орвел го демаскира комунизмот како неприродна, анти-човечна и анти-општествена илузија, насилна окупација и колонизација преку идејата за благосостојба, за како подоцна ќе пишува и Часлав Милош во „Неподнослива леснотија на постоењето“. Орвел реалистот и визионер, се откажал од комунизмот, зашто ги согледал и отфрлил неговите маски. И покрај навидум безизлезната фарма за човештвото, тој излего од неа верувајќи дека, и покрај агресивност на највирулентната идеологија во историјата на човештвото, комунизмот сепак не може до бесконечност да морфира во нео-марксистичка, елитистички збогатена генеалогичка лагата. Тој верува дека идните морфирања на комунизмот сепак ќе се распадат, ре-формираат и одново револуционерираат против лажните револуционери, за тогаш да бидат одново составени од растуруните поредоци, во кои и урбаната кавалерија рустикана, и неурбаните маси нема повеќе да бидат одржливи без своите слободи, одземани во име на лажните маски на моќ. Тогаш можеби, масите ќе се ослободат од ново маскираното ропство на стариот комунистички интернационализам, национал социјализам, или нивниот чадор – глобализам. Или, можеби маските ќе постанат посилни од и нивната антитеза, реалноста?

И Жак Дерида го има маскирано неуспехот на Марксизмот зад фиктивна фасада на Деконструктивизмот, но и „неговата“ деконструкцијата на реалноста сепак продолжува. Дерида закрива, а наводно открива, маска зад маска, вештачки наметнува тортура за разградување на милениумските *икони* на јазикот и свеста, на исконски јасното здраворазумско разбирање, поимање на конструктивното, делотворното. Дерида има индоктринирано универзитетски генераци со својот вид на *де-иконизација*,

успевајќи да се наметне како нов факон (Deacon-structivist) во црквата на а-теизмот, диктирајќи едукација и за професорите,

квази култивираната

Кавалерија, коњаници (pro-fes-seria, cultured Cavalleria) и за агри-културните работници (Rustikana) и за скапоцените жртви, студентите. Белешка: Неологизмите во целиот текст се дизајнирани од авторот на овој труд како уметничка апликација на дискурсот за маските. (Bostand, 2004)

Зад маската на хуманитарност и продавање на имиџот на морален материјализам, утилитаризам, се остварува уште едно предупредување на Орвел за разградување на моралните вредности. Во новиот јазик на транс-хуманизмот, тоа се чини би гласелело: „Сите маски на хуманитарна помош се еднакво добри, но некои добротворни маски се еднакво покорумпирани од другите“.

Органите од абортирани деца во служба на научни испитувања, претставуваат исто

така форма на грозомопрни маски на хуманитарниот имиџ за спасување други животи. Лабораториите кои живеат од усмртениот фетус, или веќе роденото па усмртено бебе, се кријат и како демографски хуманизам зад маски на монструозост во поновата историја на инфантицид.

Маски се и фигурите во операта Паљачи (Pagliacci) кои глумат дворски будали кои се едновременно и мајстори на измамата, но и на виновноста и срамот. Во добата на спиритуелистички хуманизам, се множат маските на селф-дивинација, само-обожување како бардови во хипи движењето, луциферијанци – следбеници на „Правилата за радикалите“ од Саул Алински, сатанизам во рок музиката (The Beatles), миксирани креатури со делови од луѓе, животни и машини, полу-демонски сценарија за пост-писмените маси...

Модната индустрија и нејзините (make-up) шминки се исто така sui generis маски. Повеќето од нив ја маскираат и атакуваат природната основа, подлога, вршејќи насилство на органското лице. Лицето постанува *силиконска маска*. Маските *успешно* знаеле да ги сокриваат секс-идентитетите, и од времето на Globe Theater на Шекспир (при убиството на драматургот Christopher Marlow) и денес од времето на филмските платформи (Brandon Lee). Маските се чини дека ја чинат идеологијата на еднакви можности за успех еднакво лесна како и ботокс инекциите. И тетоважите по телото се маски, предисториска виртуелна „облека“ зад која треба да се кријат, или распознаваат, племенските идентитети. Маските се и паркови во кои се кријат безлични будали, или бездушници лица без лица, едуцираните кловнови и неедуцираните глупаци меѓу заведени консументи на општествените борбени, како оправдано смртносни игри. Маските се марионети, глумци од најстарата професија до денешните актери, јавачи на јахти.

Студенти, не плашете се, не е се' маска, и маската не е се'. Ако ве наречат дезертери од полињата на маските, ако се откажувате од идентификација на маските – бидете позитивни, имајте друг вид на забава, на радост во отфрлање на сенката на маска, бегане од нејзината пуста земја, („Waste land“) на Т. С. Елиот, од сушното умствено поле обраснато со конфузни теории на ултра-радикални *dance macabre* танчери на смртта во анархо-либералните „Фантоми на операта“.

REPORTING ON THE DEATH OF MARTIN LUTHER KING, JR. (1929-1968) AND THE ASSASSINATION OF JAMES EARL RAY (1924-1968) IN THE NEW YORK TIMES